

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Serbske njedželske koptjena.

Wudawa so kóždju šobotu w Ssmolerjez knihicziščječni w Buduščinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Jutry.

Jan. 11, 25. 26.

„Wěriš ty to?“ tak so Sbožnik Marthy prascha, hdyž je jej jutrownu powjesč pschpowjedal: „Sa bym horjestawanje a žiwjenje.“ Gusto so sda, kaž by šwět wo tu wěru wjazy njerodžil. Wón šwjeczi jutry, ale tola niczo njewě wo horjestanjnym. Bóh chyzł dacž, so by tale wěra w naš žiwa byla, so by so i nowa w naš pošhluka. To chzedža jutry w naš skutkowacž. Wěstosč chzedža nam dacž: Ahrystuž je šmjerczi móž wšał, wón je žiwy a knježi hiščje dženska. Wón naš wěstych čini našeho horjestacža a šbožnosče, ale wón džerzi tež šud nad tymi, kiž do njeho njewěrja. Troscht a napominanje je jutrowne předomanje. Se šłowami našeho jutrowneho teksta so nam předuje:

Ahrystuž je horjestawanje a žiwjenje.

1. Jako šbožny troscht tym, kiž wěrja.
2. Jako šhutne napominanje tym, kotřiž hiščje dwěluja.

1. Ahrystuž je horjestawanje: to běsche šbožne jutrowne našonjenje wučomnikow. Woni běchu šastroženi, Jesušowe šłowa běchu šabylí. Woni běchu čichipjatkowna wošada, kotraž so k jutrownej nadžiji pscheczisčjecž njemóže. Wumrjecž běchu jeho widželi, wo horjestacžu wóni niczo njerosymja. Šsamo jako powjesč šakinczi: Ahryst je štanjł, šu hiščje šhablazny. Škóždju dušchu dyrbi šebi šon šnjes šam dobyčž, ju šebi wotewričž sa šwoju owjesčž.

To njeje njewěra, ale małowěra, kotraž so hiščje pošhluka njeje. Woni hiščje do pošnacža nuts šrostli nješku. Woni jenož hiščje šebi njewěrja wěrícž, šchtož šebi pscheja. Čzim wjětsche jich wjěšele, jako šu pošnali: Jesuž je žiwy. Woni šhwatajzy tam džēja i wulkej wjěšelosčžu. Šich wutroba so hori. Nětko wóni wjědžachu: Jesuž je wumrjel — ale je nětk žiwy sa nich.

Šsmjercž a horjestawanje nětko sa wučomnikow hromadže škušatej. Šawoł a Šětr přědujetaj Jesuža ššchizowaneho, kiž je wot mormych štanjł a chze nětko wšchitkim žiwjenje dacž.

To je hojaze žohnowanje horjestacža, so tole wopominimj. My čichi pjatł wěmny, so na njón jutry pschindu. Wjěšeli teho dla jutrowne ranje wyskamj: „Jesuž, mój šnjes, žiwy je, ja i š nim šobu žiwy budu. Našcha šłowa we njeju šwój šlaw čěhnje sa šobu.“ Gusto ššchescžijanštwo šacžisčecž čini, kaž by žyle ššchescžijanštwo w šwjecženju šwjedženškich dnjow wobštało. Ně, móž žiwjenja dyrbi byčž. Šawoł wušnawa, so je jeho žiwjenje bjes Ahrystuža prošdne. W šim je Ahrystuž šam žiwy. Ahrystuž je móž, kotraž jeho škutkowanje wodži. Tajzy chzemj byčž — haj, my chzemj šwjecžicž našche jutry jako šwjedžen horjestacža a žiwjenja.

2. Šhutne napominanje je sa wšchitkich šhablaznych. Wěriš ty? tak so Ahrystuž prascha. Šo tajkim je móžno, so čłowjek tu wěru nima. Šsamo Marče bu čěžko, šo k jašnosčži pschedobycž; wučomnikam, kotřiž šu i jeho rta škušcheli, so po ššjoch dnjach horje štanje, dyrbja šo šalle wocži wotewričž, wóni dyrbja najpředy ruzy do

jeho bofa položic. My teho dla kručje šudžic njechamy, hdyž někotři hiščeje k prawej nadžiji pšchischli njeišu. My chzemy jim pomhač, so by tež jich wutroba šo šahorika w lubošči k Šbóžnitej. Wone dže šu pytaže dušče, kotrymž je šlubjenje date, wone dyrbja namafacž.

Šrudnišcho je, hdyž druhe liwke wošanu na lubym jutrownym šwjedženju, hdyž woni nječuju, so je tu šersčta žiwjenja tež sa nich, so by w jich wutrobach nowe žiwjenje šbudžik a chze jich k nadžiji horjestacža wjesč. Šohož wutroba je šamknjena, tón šlyšch dženška powjesč: Šesufš je živy sa tebje. Čžaš je hiščeje, so móže šo wutroba sa wěru a nadžiju šhrěčž.

Ššched jenym mamy šo hiščeje šašhowacž, so wutroba šo štwjerdži pšhecžimo pošnatej wěrnošči. Šak wjele je jich přjedy jutry šwjecžilo a šersčtu žiwjenja we wutrobje nošylo, potom paš šu šebi dobre šymjo wutorhnyčž dali a šo pšhecžimo ššchesežijanštwu wobrocžili. Woni derje Šoži hlož šlyšcha a tola šwoju wutrobu štwjerdža. Ščto budže jim tón horjestanjeny? Šesufš pšchindže š hnadu abo k šudu, š hnadu tym, kiž wěrja, k šudu tym, kotřiž štwjerdženi wošanu. Dženška, hdyž wy jeho hlož šlyšchicže, nještwjerdžicže šwoju wutrobu šersčje žiwjenja. Wón pšchinješe žiwjenje, wón paš ma tež wěčnu šmjercž w šwojej ruzy. Šamjen.

Jutrownicžka.

Šmjertne jaštwu rošlamane
Jutrownicžka pšchipojdi,
Wješelosčeje tšělba rži.
Šošne hložy dospěwane
Do poš čžichej' nožy šu. —
Ššlyšchisch radoščž jutrownu?

* * *

Jutrowni čžaharjo na ranišchi kemsch.

Šdže šu mi hanth čžewjane
Na šwjedžen wješely,
Ščto módrych, bělych pšchinješe
Na šwjedžen jutrowny?

Šdže šu mój pšychny šoniko,
A ščto šo šradujesch?
Šaž šlónčžo škocži ššhadžejo,
Ty šo mnu šejhrawjesch!

Šdže je mi woda jutrowna
Še žorla čžerstweho,
Ščto mi tej' jašnej' nacžerpa
Do šlónža na ranke?

Šdže šu mi ješka pižane,
Šich dawno žadny šym,
Ščto dženš je šulečž so mnu chze
Na brjóžku šelenym?

Šdže šu mi rjane šhorhowje
Na šwjedžen dobyčža,
Te bubony a piščežele
Do šwjatoh' šhěrlušcha?

* * *

Šhěrlušch kemscherjom.

D najšwjecžičcha jutrownicžka
W šlyščežu šelenym, nalětnim!
Budž nam šwjatocžuje powitana
W štemplu šnjeshowym wyšokim.

Ššwjate pšchešdže wutrobu čžucže,
Šjewuprajne hiba šo hnucže,
Šdžž tvoje šwony nam šlincža
A tvoje šhěrlušche šuncža
Šaleluja dobyčžerše!

Handrij Zejleš.

Jutrowne wašchnja pola Šserbow.

1. Jutrowna woda. W Šserbach w ročnym čžahu jutrow lědom šhěžu nadešdžesch, do šotrejež by šo jutrowna woda njenanošyła. Šižo dawno do šlónža-ššhadženja šhwataju mlode holžy k režy; w potajniškej čžišchinje šrocža mjelčžo, nacžerpaju šebi wodu a mjelčžo, kaž šu pšchischle, du šašo domoj. Šajka woda, mēni lud, šo nihdy nješafy, ale wošanu pščežo čžerstwa; ščtōž ju pije, wošanu štrowy; ščtōž šo š nej myje, šo porjeišchi, wocži šo wujajnitej, šmorsččene woblicžo šo ššladkuje. Šutrowna woda ma krašnu mōž; ščto čžyž teho dla šajki šlawny šredš šaščž mēčž? A šu potom te holčatka domoj pšchischle, dha pytaju ššradžu wšch šparne šomorci, hdyž je šlōdki špaš wšchch domjazych jathy wšal; teho pošrepija š něžnej ruku, tamnemu šlušnu žyly šaran pošny mješ wocži, so wocži wutwaluje a hubu rošdaja, nje-wjedžo, ščto šo jemu štanje, hačž šo na pošledku domaža, so je š jutrownej wodu doščž a nadoščž pošrepieny.

Wašchnje, jutrownu wodu nošyčž, wotšhadža š prašarych ššchesežijanškich čžahow. W šašarštu dawachu šo jich wjele w nožy pšched jutrownicžku ššchicžicž, a woda, šotraž šo žyly ščto ššchčženžam šrebašče, bu š wješcha runje tutu nōž nanašchena a šwjecžena.

Ššchispomnjenje. W nožy do jutrownicžki, hdyž dwanacže bije, bēži — kaž šo w ludu powjeda — šrejdž šōždeje rēki wino, ale jeno šak čženkla šmuha, kaž prawje šokša ničž abo šnadna šōrniza. Duž nješapomni tola ničto čžah — so hiščeje šunkrocž praju: š dypšom dwanacžich, a wumēč šebi ju šōždy š čžahom šwoju rēku abo šwōj pšchērow, so winowu šmuhu nješmyli.

2. Jutrowne šlónžo. Ščtōž je w ludu živy, wē, so Šserb šebi wotřecžecž njeda, so jutrowne ranje Šože šlōncžko pšchi ššhadženju šš šrocž š wješelom poškocži. Widžal drje šutōn džiw hiščeje žadny njeje, hačž runje šōždu jutrownicžku mnošy tuteho džywa dla wjele přjedy přerje wopušchčža, džyli žadny drugi džej, ale rēčž, ščtož čžejch, dopokafacž tola žanemu njebudžesch, so šlōnžo poššakowacž njemōže, a by tež žyly mathematiku geografiyu we hłowje mēl. Šo by mi prawy Šserb byl, kiž by šebi to wurečžecž dal.

Š wotšal tuta pšchivēra? Šutry šu čžah wješela; šrudny pošny čžah je nimo; a šōždeho wēriweho čžlowjeka wutroba kaž š wješelom poššakuje, hdyž špewacž šlyšchi: Šhryšt je horjestanyl a še wšchej' martry čžahnyl. Wšcha ššwōrba šo wješeli, nje-dyrbjalo dha tež — šak myšli lud poštižy rjenje — šlōnžo, šutōn šlyšchčžazy šwēdš Šožeje mišosčeje w naturje, šo šobu wješelicž, a runjo žyly ššwōrbje, š radoščžu poššakowacž? —

3. Jutrowne ššelenje. W nožy do jutrownicžki šo we wšchch rōžkach a šutach ššela, hačž runje šo šajka šara šōžde šeto š nowa šafajuje. Mlōdži hōlyž čžinja tu nōž ropot še šwojimi ššarymi šušchšwjemimi, a mali pašolojo paššaju tehdy še ššarymi ššuczemi. Šu nōž dyrbi šo ššelecž a dyrbjeli tež pošdžišcho ša to ššostani byčž.

Šuto jutrowne ššelenje dopomina šnadž na šemjerženje, šotrež šo šta, šako tōn šnjesh š rowa ššany.

4. Jutrowne jeja. Š wješcha w šōžnym domje šo jutrownicžku wobli jeja warja a jēdža; najšuščičišcho widžimy čžewjane abo žolte, tež molowane še wšchelašimi wobraššami. Šmotšjo dawaju šajke šušto šwojim mōškam.

W čžahu pošta bē, kaž je šnate, šafajane, mjašo a jeja jēščž. Wē paš pošny čžah nimo, poščachu šo š šole poššlyžajej žiw-noščžu, kaž š jejemi, naššecžowacž. Šot wješjanow doššawachu w šašarštu hačž do nowišcheho čžaha duchowni, wučerjo a mnišcha jeja šako darž abo mēšto mšdy. Mnišcha mējachu wašchnje, džēcžatkam w jutrownym čžahu pižane jeja daricž. Šotšal wotšhadža wašchnje pižanych jeji.

Přichipomnicž chzemy, so řo řchorpawu tych jeji, kotrež jutrownicžku na blido přchiridu, hižom tón řamy džen popořdnju na pola donjeřu a to wořebje na tón řahon, na kotrymž ma řo len wuřhwacž. řchorpawu řo na řonzy a rōžki řahona nakladu, potom řo len řepje poradži.

Str.

Jutrowne jeja.

Waschuje, řo jutrowny řwjedžen ř jejemi wobdarjecž, je jara stare a pola pohanskich ludow a řchescžijanow nadeńcž. Bohanam placža jeja jako řnamjo radořcže, mješ tym řo řu wone řidam řymbol řarowanja. Pola popředniřch řo řelazym jeja jako ředž postřizowachu, a pōdla jutrowneho jehnjecža, kotrež ř dopomnjecžu na wucžah ř Eghptowřeje jutry na blidže wēriwego řida řteji njeřmēdža jeja pobrachowacž.

Řchescžijanam placži jejo řa wobras horjestacža. Raž ř njehibiteho jeja řivy ptacžk wuřhadža, twjerdu řchorpawu přchexlama a řo na řwojimaj řchidleřchomaj do powētra řbēha, tař je řchryřtuř w přchekrařnjenej podobje ře řamknjeneho rowa postanyl; tař dyrbimy tež my junu ř rowow řestawacž, hdyž řo wone řaž jejaže řchorpiny rowlemja a my na řbōžnikowu potiw řo jemu napschecžiwu posbēhnjemy.

W řanym kraju njeje wařhnie wobdarjowanja ř jejemi tař rowřchērene řaž w Ruřkej, hdyž řōždy domjazy, haj řōždy wojat jejo w nēřařkejřkuli podobje dořtawa — nihdy njeřařlincžuje přchitym pař tež lubořniřchi postrow dylři tōn, kotryž tam jutrownicžku ře wřchēch hubow řhřchifřch: „Tōn Řnješ je řtanyl!“ jedny druhemu přchimořa, a řenje nje pobrachuje wotmolwjenje: Wōn je woprawdže řtanyl!“ F.

Jerusalem.

Bēřche to řwojatocžne wotzucjenje na přnim ranju, kotrež mje w řerusalemje powita. Lēdom řwitasche džen, dha řchepotasche moja duřcha hižo přched dočřakowanjom teho, řchtož řmēju widžecž. Řomaku miny řo přnja ranifcha hodžina a njeřcēřpliwu řařachmy řwojemu wodžerjeje, nař ř teje řwojatniřy domjescž. Řimale řtrachowasche řo moja noha twjerdže postupicž, jako do „řyřkwoje Božeho rowa“ řařtupichmy. Mojeje wocži bēřchtej řaž mutnej a blukej a moju duřchu řařchijachu řpodřiwne řwojate cžucža a myřle, tař řo wřchē tamne, ř kamjenja řēřane a dypane dželō a wřcha řolořalna pňcha a řrařnořcž tehole twarjenja mi řo jeno řdachu, řaž pucžowarjeje wjerřchfi nařdalnyřch hrowow, kotrež na řchēryřch horach ře řowjerja wuřtupuja. Njewjedžo, řař řo mi poda, bēch ja ř teje rowoweje potajniřy wuřtupil a bēch na řyřkwinu terrafu dořrocžil, wot kotrejež řyř řerusalem přchewidžifřch. Tu ležesche přchede mnu to mēřto řēřtyřazow a řdasche řo mi řaž wudowa w řwojeje řrudobje. Lētow tyřazy, kotrež na nim leža, wolijowzy, dla wuřkōfeje řtarobny řpadowate, rowy ře řwojimaj bēřymi řamjenjemi, řlařy dželōrawe a murje rowpadane a tu a tam řpowalane a rowřmjetane: to wřchitko dopomina na te cžezke podawifny, kotrež je tuto mēřto wucžerřpilo. Teho dla mēni řujobnik, řo dyrbi jara cžicho a ř mērom we nim bhcž, řaž w řarowanřkim domje, a dyrbjeli řudžo ř pokryřym woblicžom na hařach řhodžicž. Me tež tutōn dom řrudobny ř řēřtyřazow njeje wot cžlowjeřteho hōřka a hary přchepuřchēřeny wōřtal a wřchudže hōnja a cžifřchcža řo tam řupzy a přchedawarjo, přchilifřchcžiwu a cžifřchcžiwu wodžerjo a nahramny prař.

„řlajcže“, dželēche mōj wodžer, „tōnle pucž, řiž ř řyřkwi Božeho rowa wjedže, to je tōn „bolořcžiwu pucž“. Tu njeje řamjenja, ani řtejateho ani ležateho ani tež řyřwafa řaneho, kotryž njeby řwēdř wulkeje podawifny byl. Tuta mēřtowa řtrona je teho naj-

řwjecžifřcheho widžala w wřchitkej jeho hanibje a wuřmēřchenju, jeho, teho řařbudzeneho a cžerřjazeho, teho ř cžernjemi řronowaneho a pod řchizowej cžezu do řmjercže wjedzeneho. Rařte řwojate dopomnjenja řu ř tymile řamjenjemi wřchitřimi řobu řatwarjene; řelto tyřaz wutrobom je wot řonřtantinowryřch a řeleninryřch cžarow na nje pohladowajřy řwawilo, je wot tuteho napohlada trořchtowane řařo wotřkal řchlo?!“ „řam ř pořodnju leži řethlehem“, dželēche nařch wodžer dale. řethlehem, to najlubořniřche mješ mēřtami! To leži tař řmērnje na horje a Bože řlōnzo ř wuřkōfa hlada tař cžicho na nje, řo řo njedopomnju, řo budžich hdyže druhdy mēřto wohladal, kotrež by ř tajkej lubořnořcžu tajku nahladnořcž wulkotnje řjednocžalo. — řam na řēwu řtronu mješ horami wuřřchescžera řo doř pařtyřow; wuřfi a řmērnny leži wōn mješ horami a jeno njewjele řchtomow wobwēnzujja jeho wobrub. řam řu w řwojatej nozy te wōjřka njebjeřte najpřjedy tym najřchudřchim mješ ludom to nowe řbožo přchipowjedale řnohe řlōřchtry posbēhujja řo wuřřchche řethlehemřch řhēřow a wjerřchny řryw, kotryž najwuřřchcho řo posbēhowajřy wuřtupuje, řluřcha řyřkwi, wot řhēřorki řeleny twarjenej a pod řwojatej řkalōbu řtejažeje, hdyže řu řchryřtuř narodženy.

„Rařteho mjena je tam tōn hřōd“, woprařchach řo nařcheho přchewodžerja, „kotryž jeno nēřotre řta řrocželow wot řow na wjerřchfu tamneje hōřki řteji?“ — „To je řawitowu hřōd na řionje“, dželēche jenahřlōřnje tōn wodžer. řow je tōn muž bydlil, tōn najwjetřchi řwojeho cžarja, řiž bēřche wēřchcžer, řpēwar a řral. řot řow mōžesche wōn řerusalem přchewidžecž a njeřadžewany bēřnu řōřmu w rēřy a cžichu řo řelenjazu dolinu, tamne terebinřy a olivowzy wohladowacž, řař wone pňřcha tamniřchich hōřkow wjerřchfi. ře řrōřkemu ranju leži wohladowarjeje přched wocžomaj doř řořařatowu, muhametřka mořcheja na horje řlorija a dale wōn řotořniřchcžo řloneho mořja. — řadny napohlad njeřamōže wutrobu ř tař cžēmnyřmi řačžucžemi napjelnicž, řaž řořařatowu doř, doř wuřfi w řyředž dweju hōřkow, wot kotrejuž je jena wolijowa hora, ta druhja pař mēřto řerusalem na řwojeje řwjerřchijne njeře, wot řidrona, nimale wody nje mēřjazeho, řtradžnje přchecžehnjeny. Řihdy njeřařwēcži Bože řlōncžko w tutej cžēmnej řlubinije: rano řhowa řo řa wolijowej horu a popořdnju řa řloriju. ře to doř cžēmnotow a řhřōdřow a rowow, a řchtož přchēř mōřt dže, kotryž tam řidron přchēřaha, teho řařchija, byli tež nočžyřl, řtruchlořcžiwu hřōřba. ř prawizy wot mořta nadeńdželēřch rowy řbřaloma, řořařata a řacharija. řodlazy leža w blifřořcži tutryřch rowow, na řemju wuřřchēřtrjeni, a hromady nawalanyřch řamjenjow přchifřporjeja řrudno tehole mēřtna.

„řam ř ranju“, dželēche nařch wodžer ře mui, „widžicže řethaniju a wolijowu horu“. Řimo řethlehema je řethanija wēřcže wřcha najlubořniřcha wjeřka a drohe dopomnjecža přchijimaju řo ř tutym mēřtnom. řu je řazaruř bydlil a řarja a řartha; w jeju towarřtweje je řeřuř wotpocžowal wot řwojeho řwojateho dželō, řo by nowe mozy hromadžil ř wuwjedženju řwojeho cžezřteho powořlanja; tu je wōn ř řerusalemu wuřtorřany řyřcžifřnu, tōn bješdomny domifnu, tōn wot řwojeho řuda řařpity lubořcž a pocžesčjenje namafal. řethaniju cžyřl teho dla pořkōj cžicheje lubořcže mjenowacž. ře tař řamotnje, tař towarřchnje ř horje přchitwarjena, řolo wokořo wot řhřōdnyřch řchtomow, wot řelenjatyřch řo honow wobdata, řo mořl řtatōř řwōj we njeje řtajičž cžyřcž, wobdaty wot lubryřch duřchow. řolho wotpocžowasche moje woko nad řethaniju, nad domowinu tyřch duřchow, kotrež mējeřche tōn Řnješ tař lubo, a moja wutroba bē hnutu wot njewurjekniteho horjenja. ř dobom ř řethaniju přchewidži woko wolijowu horu. řlifřko přchi njeje leži řethřemane, deřeka pod nim olivowa řahroda a hōřka na wjerřchfu řyřkej „Řnješoweho ř njeřju-řpřicža“. Raž hora mēřa a wotpocžinka je wolijowa hora ře řwojimaj řchtomami wohladacž. řēdom mōžach

ſwojej woczi wotwobroczič wot tych ſwjatych hórkow je ſwojimi njeſapomnitymi dopomnjeczemi.

H. F. W.

Jesu, pomhaj!

(Skónczenje.)

Duchowny jemu na to wotmolwi a džeſche: „„Nječ tež je naſchich hrěchow wjele, Božeje hnady je hiſchcže wjazy; a hdžež je ſo hrěch mózny ſčinił, tam je hnada hiſchcže mózniſcha. Hdžž nětko ſwój hrěch ſpóſnawacže, dha proſchcže nětko, ſo by wam woadaty byl.““ Na to padny wón na ſwojej koleni pſchi khorym a modleſche ſo nutrnje, tał ſo wobaj, khory a duchowny, wótsje plaſchaj ſ wutrobnym hnucžom. Duchowny wocžini na to ſpěwaſke a čžitaſche 26. khěrluſch: Mój Ebóžnik je troſcht hrěſchnika. Khory proſcheſche duchowneho, ſo by wſchał chžyl bórny ſažo k njemu pſchičž. Hžžom naſajtra pſchičžže duchowny ſažo, a khory jecho ſ wjeſelom woblicžom witaſche a džeſche: „„Duby knježe, wy ſcže dobry paſtyr duſchow, wy nje njewopuſchcžicže. Sańdženu nóz je ſo ſo mnu wulke pſcheměnjenje ſtało. Sa ſym ſo ſkhroblił ſ Bohom rěczecž, a ſym Ebóžnika proſyl, ſo by mi moje hrěchi wodał; a mi beſche, jačo by wón te mni rjeł: Stań, tebi ſu tvoje hrěchi wodate! Eſym ſpóſnał hrěſchny pucž, po kotrymž ſym hač dotal khodžil, a ſym widžal helſku hłubinu, do kotrejež ſym khwatał. Sa ſym ſo ſtróžil a chžu ſo nětko wrócžicž. Tón knjes je mi na moju modlitwu wotmolwił: tebi ſu tvoje hrěchi wodate! ale druhi hłób ſažo we mni džeſche: njejebał ſo, Bóh je daloko wot tebe, wón njeſlyſchi; a ja ſo pocžinach khablacž. Prajče mi nětko, luby knježe, ſchto mam čžinicž?““

Duchowny wotmolwi: „„Hdy by to runje žyl ſwět prajil, dha je tola Bože ſłowo wěcžicže a ſłubi hrěſchnikej hnadu; do-wěcže ſo Bohu, wón je wczera a dženka a pſchezo tónſamy hač do wěcžnoſcže a žadyn njeje k hanibje pſchiſchol, kiž je ſo jemu dowěrił. A naſch Ebóžnik tež nam praji: teho, kiž te mni pſchičžže, won njewuſtorlam.““

„Sa ſo wam rjenje džakuju, knježe, ja čžuju, ſo ſu waſche ſłowa wěrnocž.““

W bližſchej nožy njepſchičžže žane ſpanje ſa žylicžtu nóz do jecho wocžow, ale wón wojowaſche ſ Bohom hač do ranja. Wón džeſche ſ Saubom k Bohu: Sa cže njepuſchcžu, khiba ſo mje požo hnujeſch. Dopolnija pſchičžže ſažo duchowny k njemu a namaka jecho žyle pſcheměnjeneho: mēr Boži beſche nad nim wulaty. A wón praſcheſche ſo ſ nutrnym hłobom a džeſche: „Esmēm Bože wotkaſanje wužiwacž? kměcže je tajkemu hrěſchnikej dacž, kajkiž ja ſym?““

„Haj, ja kmēm; wono je runje ſa tajkich wuſtajene, kajkiž wy ſcže.““

„Bohu budž džak! Duby knježe, jutſje dopolnija pſchičžcže a wudželcže mi a mojej lubej mandželſkej Bože wotkaſanje; ja mam wulke žadanje po nim.““

To ſo ſta. A duchowny, kiž tónle podawł powjeda, wob-ſwědcža tu wulku hnadu Božu, kiž je ſo tu ſjewiła pſchi wužiwaniu Božeho wotkaſanja.

Wot tuteho dnja bē krajny radžicžel žyle pſcheměnjent, to kóždy widžeſche a ſo džiwaſche. A ta mlóbscha holcžka prajeſche jedyn džen k njemu: Njeje wěrnó, nančo, ty ſy nětko tał wjeſelny, dokelž maſch Jeſuſa lubo; a ty tež wotkhoricž!““

Man ſplatin, wopſchija ſwoje džecžo a džeſche: „Haj, mój wutrobný holbiko, ja mam jecho jara lubo a ſo tež nadžijam, ſo mje tón krcž ſažo wuſtrowi. A my chžemy jecho wſchitžy, ty a ja, macž a kotſicžka lubowacž“. Džecžo bežeſche ſ wjeſelom k macžeri a powjedaſche ji, ſchtož bē nan prajil.

E khorym ſo nětko hładajžy polěpſchowaſche, tał ſo ſo lētał

džiwaſche: ſa ſchěcž njedžel móžeſche do ſahrody hičž, a ſa dalſche tji njedžele bē žyle wuſtrowjenty.

Teho wobrocženje njebē žane ludanje, ale bē wěrnocž. E ſwojej mandželſkej ſo wón nětko roſrěcžowaſche wo Božej wulkej ſmilnoſcži, modleſche ſo ſ njeje a ſpěwaſche khěrluſche, khodžeſche te mſchi a k Božemu bliđu, čžitaſche domach w bibliji; pomhaſche khudym a potrebnym a poſbēhowaſche potkóčženyh, khoſtaſche ſkóčž a ſchibaſtwo; wón bē a wosta wěrný kſchecžžian, doniž je ſbóžnej nadžiju wěcžneho žiwjenja njewumrje.

Tał wěrnje, hač ja živy ſym, praji tón Knjes, ja nimam ſpodobanje nad ſmjercžu bjeſbóžneho, ale ſo by ſo bjeſbóžny wobrocžil wot ſwojeho pucža a živy byl. Eſekiel 33, 11.

R.

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Hdžž ſtaj dwaj theologaj duchowniſke pruhowanje w Lipſtu wobſtało, knjes Kſchžan a Kſſbałk, je ſo ſažo jedyn Eſerb roſ-ſudžil, na duchownſtwo ſtudowacž: knjes Mjełwa ſ Wulkeho Dažina.

— Eſrjedu po jutrach ſmēje ſo w Budyſchinje ſažo ſerbſki džen. Dopolnija wotdžeržuja wſchelake wotrijady ſwoje ſkhadžo-wanja a popolniju ſmēje Macžiza Eſerbſka ſwoju hłownu ſhro-madžijnu. Je wutrobnje pſchecž, ſo bychu ſo Eſerbja bohacže ſeſchli, a ſ dobrej wolu ſo to wuwjeſcž hodži, dokelž ſmēje ſo lēka wo dotwarjenju Macžicžneho doma jednacž a wuradžowacž.

— E wulkej radoſcžu roſnjeke ſo powjeſcž, ſo je ſo ſozial-demokratam Čžopawſki wotrijeſ ſa khěžorſtwowy ſejm ſažo wot-dobyl. Dotalny ſozialdemokratiſki ſaſtupjeł beſche ſemrjel a duž mējeſche ſo nowa wółba ſtač. W tej wółbje je nětko reformatiſki kandidata Zimmermann nad ſozialdemokratom dobył, tał ſo ma Saſka nětko dwaj wotrijeſaj, kotrajž njeſtaj pſches ſozialdemokratom ſaſtupjenaj. To pał je dopokaſmo, ſo je wótcžiniſžy ſmyhłenym lohko, nad ſozialdemokratami dobycž, hdžž hromadže ſteja a hro-madže džerža.

— Eſyn knjeſa hrabje Arnima nad Mužakowom, kiž pruſki wotrijeſ w khěžorſtwowym ſejmje ſaſtupuje, chže ſobu do Afriki pucžowacž a do ſakitanſkeho wóſta pſchecžiwó Herero ſaſtupicž.

— Dwoje njeſbože mējeſche drjewowy wíkováł w Nowym Ruppinye. Semu ſo 80,000 hriwnow w papjerach kradny a tola ſo njeporadži, paducha wuſlěbžicž. Čžim mudriſcha beſche dawkowa wyſchnoſcž; wona wunamaka, ſo je wobkradnjent ſwoje ſamoženje wo 80,000 hriwnow pſcheniſko ſjewił. Duž mējeſche ſo ſamolwicž, ſo je wón dawſku wyſchnoſcž ſjebał, a mējeſche hiſchcže k prěnjemu njeſbožu 4509 pjenježneho khoſtanja plačžicž.

— We wſy Ahlsdorf pola Eislebena ſo žona hórniſka Arala khowaſche. Sačo beſche row wurnty, jadwelowany mandželſki ſemrje-teje do rowa ſtocži a ſo ſaſčeli, tał ſo beſche 4lětny ſynk nětko žyle wotkrocžent.

K rozpominanju.

Z wěrnocju ſwoje cyłe žiwjenje wobſtejiš; ze kžu huſto lēdy hodžinu.

* * *

Bjez modlitwy a čžiſny čži žadyn džen, žadyn wječor njezańdž.

Skucžil ſa kaczanſto-ſerbſke piſmo: **z** = ſ (zub); **s** = ſ (syn); **š** = ſch (ſat); **e** = ž (eworn); **č** = čž (čern); **č** = čž (črij); **ř** = ſch po **p a k** (přah, křud), **ř**, **ř**, **ř** po **t** (tři, třo, třasě).